

ΕΤΟΣ 67ον

26 Μαΐου 2019

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 21 (3443)

Η ΘΑΥΜΑΣΤΗ ΚΑΡΠΟΦΟΡΙΑ

Τί είναι αυτό που δίνει ζωή και ανάπτυξη στη φύση; Μετά το όξιγόνο, το νερό, φυσικά. Όσο ποτίζονται οι ζωντανοί οργανισμοί, τόσο ζουν και αναπτύσσονται. Την Έκκλησία όμως τη ζωογονεί ένα πανάκριβο και παράδοξο πότισμα: το αίμα των μαρτύρων της. Θά τό πεί μέ τό χρυσό του στόμα ο άγιος Ίωάννης: «Δέν κάνει τούς κήπους τόσο θαηερούς τό άφθονο πότισμα, όσο αυξάνει τήν Έκκλησία τό αίμα τών μαρτύρων».

«Διά μικρών τά μεγάλα»

Δέν πρόλαβε νά χυθεί τό αίμα τοῦ πρωτομάρτυρα άγίου Στεφάνου, και άρχισε νά δίνει τούς πρώτους καρπούς. Ό έναντίον του διωγμός συνέβαλε στη διάδοση τοῦ θείου λόγου. Πολλοί πιστοί διασκορπίστηκαν εκτός τής Ίουδαίας και έφθασαν μέχρι τή Φοινίκη, τήν Κύπρο και τήν Άντιόχεια. Δέν έφευγαν τρομαγμένοι από τόν διωγμό, αλλά προφυλάσσοντας τούς έαυτούς τους για τή συνέχιση τοῦ έργου τοῦ κηρύγματος· και μάάλιστα όχι μέ μειωμένο αλλά μέ μεγαλύτερο ζήλο, πού τόν θέρμανε τό φωτεινό παράδειγμα τοῦ άγίου Πρωτομάρτυρα. Ό Θεός οικονομεί άκόμη και από τίς πιό αντίξοες συνθήκες νά προκύπτει ώφέλεια, πού συχνά ξεπερνάει τήν εύμενη έκβαση και τοῦ τελειότερου ανθρώπινου σχεδιασμοῦ. Θά τό διακηρύξει και ο άπόστολος Παῦλος: «Σέ εκείνους πού άγαποῦν τόν Θεό, όλα –και τά πιό άρνητικά– συμβάλλουν σέ άγαθό αποτέλεσμα» (Ρωμ. 8,28).

Ή Άντιόχεια ήταν τότε μιá από τίς ισχυρότερες και μεγαλύτερες πόλεις τής Άνατολής, τρίτη μετά τή Ρώμη και τήν Άλεξάνδρεια. Εκεί έφτασαν και μερικοί, Ίουδαίοι μέν στήν καταγωγή, αλλά γεννημένοι στήν Κύπρο και στήν Κυρηναική Λιβύη, οι όποιοι δίδασκαν τό Εὐαγγέλιο σέ έλληνόφωνους Ίουδαίους· δέν ήταν άπόστολοι αλλά συνήθεις διάκονοι τοῦ λόγου ή και άπλοί πιστοί. Όμως, όσο άσημοι ήταν, τόσο περισσότερο έλαμπε ή χάρη «διά μικρών έργαζομένη μεγάλα» (ιερός Χρυσόστομος). Τό κήρυγμά τους ενισχυόμενο μέ τά τελούμενα θαύματα είχε πλούσια καρποφορία· τά θαύματα, βέβαια, δέν λειτουργούσαν

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Πράξ. ια' 19-30)

Οι Απόστολοι ευαγγελίζονται τόν Χριστό

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, διασπαρέντες οἱ ἀπόστολοι ἀπὸ τῆς θλίψεως τῆς γενομένης ἐπὶ Στεφάνῳ διῆλθον ἕως Φοινίκης καὶ Κύπρου καὶ Ἀντιοχείας, μηδενὶ λαλοῦντες τὸν λόγον εἰ μὴ μόνον Ἰουδαίους. Ἦσαν δὲ τινες ἐξ αὐτῶν ἄνδρες Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι, οἵτινες εἰσελθόντες εἰς Ἀντιόχειαν ἐλάλουν πρὸς τοὺς Ἑλληνιστάς, ευαγγελιζόμενοι τὸν Κύριον Ἰησοῦν. Καὶ ἦν χεὶρ Κυρίου μετ' αὐτῶν, πολὺς τε ἀριθμὸς πιστεύσας ἐπέστρεψεν ἐπὶ τὸν Κύριον. Ἠκούσθη δὲ ὁ λόγος εἰς τὰ ὅσα τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις περὶ αὐτῶν, καὶ ἐξαπέστειλαν Βαρνάβαν διελθεῖν ἕως Ἀντιοχείας· ὃς παραγενόμενος καὶ ἰδὼν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐχάρη, καὶ παρεκάλει πάντας τῇ προθέσει τῆς καρδίας προσμένειν τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἦν ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου καὶ πίστεως· καὶ προσετέθη ὄχλος ἰκανὸς τῷ Κυρίῳ. Ἐξῆλθε δὲ εἰς Ταρσὸν ὁ Βαρνάβας ἀναζητήσαι Σαῦλον, καὶ εὗρὼν αὐτὸν ἤγαγεν αὐτὸν εἰς Ἀντιόχειαν. Ἐγένετο δὲ αὐτοὺς ἐνιαυτὸν ὅλον συναχθῆναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ διδάξαι ὄχλον ἰκανόν, χρηματίσαι τε πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς. Ἐν ταύταις δὲ ταῖς ἡμέραις κατῆλθον ἀπὸ Ἱεροσολύμων προφῆται εἰς Ἀντιόχειαν· ἀναστὰς δὲ εἷς ἐξ αὐτῶν ὀνόματι Ἄγαθος ἐσήμανε διὰ τοῦ Πνεύματος λιμὸν μέγαν μέλλειν ἔσσεσθαι ἐφ' ὅλην τὴν οἰκουμένην· ὅστις καὶ ἐγένετο ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος. Τῶν δὲ μαθητῶν καθὼς ἠύπορεϊτό τις, ὥρισαν ἕκαστος αὐτῶν εἰς διακονίαν πέμψαι τοῖς κατοικοῦσιν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἀδελφοῖς· ὃ καὶ ἐποίησαν ἀποστείλαντες πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους διὰ χειρὸς Βαρνάβα καὶ Σαύλου.

ὡς μαγικό ραβδί, γιὰ νά ὀδηγήσουν αὐτόματα τοὺς «ἐν σκότει» στὴν ἀληθινὴ πίστη. Μὴν ξεχνάμε ὅτι πολλοὶ ἐβλήσαν τὰ θαύματα ἀλλὰ δὲν πίστευαν. Ἡ οὐσιαστικὴ βοήθεια τῆς «χειρὸς Κυρίου» ἦταν τὸ ξεκλείδωμα τῶν καρδιῶν, ὥστε νά ἔχουν «ᾧτα ἀκούειν» τὸν σωτήριο λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐλευθερά νά ἀποτοῦμοῦν τὴν ἄρνηση τῆς πλάνης καὶ τὴ σύνταξη μὲ τὸν Χριστό.

Ἄगाστή συνεργασία

Τὰ εὐχάριστα νέα ἔφτασαν στὰ Ἱεροσόλυμα· καὶ οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι, «ὡς μίαν οἰκίαν τὴν οἰκουμένην ἔχοντες», μὲ αἴσθησι εὐθύνης γιὰ τοὺς ἀπανταχοῦ πιστεύοντες, ἔστειλαν τὸν ἀπόστολο Βαρνάβα, «ἄνδρα ἀγαθὸν καὶ πλήρη Πνεύματος ἁγίου καὶ πίστεως». Ποιὸς ἄλλος θὰ ἦταν πιὸ κατάλληλος ἀπὸ αὐτόν, πού –κατὰ τὸν Χρυσορρήμονα– «σφόδρα τῆς τῶν πηλοσίων ἐπιθυμοῦσε σωτηρίας»; Δὲν εἶχε, βέβαια, μόνο αὐτὸ τὸ χάρισμα ὁ ἅγιος Βαρνάβας. Τὸ μεγαλύτερο στολίδι του ἦταν ἡ ταπείνωσή του καὶ ἡ ἐπίγνωσι τῶν ὀρίων του. Ἀφοῦ πλημμύρισε ἀπὸ χαρὰ βλέποντας τὴν πρόοδο τοῦ κηρύγματος καὶ τὸ πλῆθος τῶν πιστευόντων, καὶ ἀφοῦ τοὺς προέτρεψε νά μένουν ἀφοσιωμένοι στὸν Χριστό μὲ ὅλη τὴ διάθεσι τῆς ψυχῆς τους, ἀναζήτησε συνεργάτη στό

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Τίς ἡμέρες ἐκεῖνες, ἐκεῖνοι πού εἶχαν διασπαρῆ ἔνεκα τοῦ διωγμοῦ, πού ἔγινε ἐξ αἰτίας τοῦ Στεφάνου, ἔφθασαν μέχρι τῆς Φοινίκης καί τῆς Κύπρου καί τῆς Ἀντιοχείας, ἀλλά δέν ἐκήρυτταν τόν λόγον σέ κανένα παρά μόνον σέ Ἰουδαίους. Μερικοί ἀπό αὐτοῦς ἦσαν Κύπριοι καί Κυρηναῖοι, οἱ ὁποῖοι, ὅταν ἐμπῆκαν εἰς τήν Ἀντιόχειαν, ἐμιλοῦσαν εἰς τοὺς ἑλληνοεὐρωπαϊκοὺς κηρύττοντες τό χαρμόσυνον ἄγγελμα περὶ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. Καί τό χέρι τοῦ Κυρίου ἦτο μαζί τους καί μέγας ἀριθμός ἐπίστεψε καί ἐπέστρεψε εἰς τόν Κύριον. Ἐφθασε δέ ἡ εἰδησιό γι' αὐτοῦς εἰς τὰ αὐτὰ τῆς ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων καί ἔστειλαν τόν Βαρνάβαν ἕως τήν Ἀντιόχειαν. Ὅταν αὐτός ἔφθασε καί εἶδε τήν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἐχάρηκε καί παρώτρυνε ὅλους νά παραμένουν πιστοί εἰς τόν Κύριον μέ σταθερή καρδιά, διότι ἦτο πραγματικά ἄνθρωπος ἀγαθός καί γεμάτος Πνεῦμα Ἅγιον καί πίσυν. Ἄρκετός δέ λαός προσετέθη εἰς τόν Κύριον. Τότε ὁ Βαρνάβας ἀνεχώρησε εἰς τήν Ταρσό διὰ νά ζητήσῃ τόν Σαῦλον καί ὅταν τόν εὗρῃκε τόν ἔφερε εἰς τήν Ἀντιόχειαν. Ἐμείναν δέ ἕναν ὀλόκληρον χρόνον εἰς τήν ἐκκλησίαν καί ἐδίδαξαν πλῆθος πολύ. Εἰς τήν Ἀντιόχειαν οἱ μαθηταί ὀνομάσθησαν διὰ πρώτην φοράν Χριστιανοί. Κατά τὰς ἡμέρας αὐτάς κατέβηκαν προφήται ἀπό τὰ Ἱεροσόλυμα εἰς τήν Ἀντιόχειαν. Ἐνας δέ ἀπό αὐτούς, ὀνομαζόμενος Ἄγαβος, ἐσηκώθη καί προεῖπε διὰ τοῦ Πνεύματος, ὅτι θά ἐγένετο μεγάλη πείνα εἰς ὅλην τήν οἰκουμένην, ἡ ὁποία καί ἔγινε ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος. Ἀπεφάσισαν δέ οἱ μαθηταί νά στείλῃ ὁ καθένας, ἀνάλογα πρὸς τήν οικονομικὴν του κατάστασιν, βοήθειαν εἰς τοὺς ἀδελφούς πού κατοικοῦσαν εἰς τήν Ἰουδαίαν. Αὐτό καί ἔκαναν καί τήν ἀπέστειλαν εἰς τοὺς πρεσβυτέρους διὰ τοῦ Βαρνάβα καί τοῦ Σαύλου.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀθιβιζάντου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ποιμαντικό του ἔργο. Δέν εἶδε τό γόνιμο «χωράφι» τῆς Ἀντιόχειας σάν προσωπικό «στάδιον δόξης λαμπρόν» καί ἀφορμή προβολῆς καί ἐξουσίας.

Καί φυσικά τό μυαλό του ἀμέσως πῆγε στόν Παῦλο, τοῦ ὁποίου τήν εὐκρίνεια τῆς μεταστροφῆς πρῶτος εἶχε ἀντιληφθεῖ καί γι' αὐτό τόν εἶχε συστήσει στοὺς δικαιοδογημένα ἐπιφυλακτικούς ἀποστόλους. Ὁ ἀπόστολος Βαρνάβας τόν ἀναζήτησε, τόν βρῆκε στήν Ταρσό καί τόν ἔφερε στήν Ἀντιόχεια. Ἐνα χρόνο ἐργάστηκαν μαζί στήν πνευματικὰ εὐφορὴ πόλιν· καί τόσο μεγάλο ἦταν τό πλῆθος αὐτῶν πού δέχθηκαν τό κήρυγμά τους, ὥστε ἐκεῖ γιὰ πρώτην φορά νά ὀνομαστοῦν οἱ μαθηταί τοῦ Κυρίου «Χριστιανοί». Πῶς νά μὴν ξεσπάσει ἐδῶ σέ διθυράμβους ὁ Χρυσόστομος γιὰ τόν κύριον συντελεστή αὐτῆς τῆς καρποφορίας, τόν ἀπόστολο Παῦλο; Τόν ἀποκαλεῖ: «ἀθλητή, στρατηγό, μονομάχο, ἡλιοντάρι, ἰσχυρό ταῦρο, φωτεινὴ λαμπάδα, στόμα πού ἐπαρκοῦσε γιὰ ὅλην τήν οἰκουμένην!» Καί καταλήγει ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὴ φτώχεια τῶν λήξεων: «Δέν ξέρω τί νά πῶ. Ὅσα καί νά πῶ, θά εἶναι λιγότερα ἀπὸ τὴν ἀξία του».

26 Μαΐου 2019: ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

«Ἡ τῆς Σαμαρείτιδος ἑορτή, ἐν ἧ ὁ Χριστός μεσσίαν ἑαυτὸν ὠμολόγει».

Κάρπου ἐκ τῶν 70 (α΄ αἰ.). Ἀλφαίου ἀποστόλου.

Ἦχος: δ΄ – Ἐωθινόν: Ζ΄ – Ἀπόστολος: Πράξ. ια΄ 19-30 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. δ΄ 5-42.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 2 Ἰουνίου, τοῦ Τυφλοῦ.

Ἀπόστολος: Πράξ. ις΄ 16-34 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. θ΄ 1-38.

Ἡ καλλιέργεια τῆς ἐλεημοσύνης

Ἐπειδὴ ὅμως σέ περιόδους μεγάλης εὐφορίας καί «αἰθρίου καιροῦ» παραμονεύει ὁ κίνδυνος ἐφησυχασμοῦ, αὐτάρκειας καί ἔπαρσης, ὁ «τά πάντα πρὸς τό συμφέρον οἰκονομῶν» Θεός «ἐσήμανε» διὰ τοῦ προφήτου Ἀγάβου στοὺς νεοφώτιστους τῆς Ἀντιόχειας ὅτι πρόκειται νά ἐμφανιστεῖ μεγάλη πείνα σέ ὅλη τὴν οἰκουμένη. Ἔτσι στὸν καλλιιεργημένο ἀγρὸ τῆς Ἀντιόχειας φυτεύτηκε καί ὁ σπόρος τῆς ἐλεημοσύνης, πού ἀπέδωσε ἐξίσου πλοῦσιους καρπούς: Πρόθυμα προσέφεραν ὁ καθένας κατὰ τίς δυνάμεις του γιὰ τοὺς ἰδιαίτερα ἐμπερίστατους ἀδελφούς τῆς Ἰουδαίας· καί τίς δωρεές τους ἀνέλαβαν νά μεταφέρουν στοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων οἱ ἴδιοι οἱ προϊστάμενοι καί τῆς διακονίας τοῦ λόγου ἀπόστολοι Παῦλος καί Βαρνάβας. «Βλέπετε», ἴσκει ὁ ἅγιος Ἰωάννης, «πού ἀμέσως ἡ πίστη τους ἄρχισε νά καρποφορεῖ ἔργα ἀγάπης ἀκόμη καί γιὰ ἀδελφούς τους πού ἦταν μακριά; Τόσο πολὺ ὠφέλησε ἡ πείνα πού ἐνέσκηψε. Ἐγινε αἰτία σωτηρίας γι' αὐτούς, ἀφορμὴ ἐλεημοσύνης καί πρόξενος πολλῶν ἀγαθῶν».

Μελετώντας κανεὶς αὐτὰ τὰ πρῶτα θαυμαστά βήματα τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας δικαιολογεῖ τὴν προτροπὴ τοῦ Χρυσορρήμονα Ἰωάννη: «Μὴν προσπεράσεις ἐπιπόλαια τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ ὅτι στήν πέτρα τῆς πίστεως θά οἰκοδομήσω τὴν Ἐκκλησίᾳ μου. Σκέψου πόσο μεγάλο πρᾶγμα εἶναι νά γεμίσει ἀπὸ τόσες ἐκκλησίες σέ τόσο μικρὸ χρονικὸ διάστημα ὅλη τὴν ὑφήλιο· νά μεταπίσει τόσους λαούς· νά ἀλλοιάξει ριζωμένες συνήθειες· νά καταργήσει πατροπαράδοτα ἔθιμα καί δεισιδαιμονίες· νά διαλύσει σάν σκόνη τὴν τυραννικὴ ἐξουσία τῶν παθῶν καί τὴ δύναμη τῆς κακίας· νά ἀνεγείρει παντοῦ θυσιαστήρια τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ. Μέγα οὖν, ὄντως μέγα, καί θείας δυνάμεως ἀπόδειξιν ἔχον». Ἀρχιμ. Β. Λ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιτσιαστικῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὄλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

---